

İmanımızı nasıl kaybederiz? - Nouman Ali Khan

Bugünkü hutbenin amacı, sizinle Hadid Suresi'nden bir ayeti paylaşmak. Ama öncelikle, bu ayetten bazı dersler alabilmemiz için sizi içerikle ilgili bilgilendirmek istiyorum. Bu ayet Hadid Suresi'nin ortalarında yer alıyor. Ve Hadid Suresi'nin tam ortasında Allah kıyamet gününden bir sahne resmediyor. Allah Kuran'da kıyamet gününden birçok yerde bahsediyor. Ve genellikle kıyamet gününden bahsederken; cennete gidecek olan inananlar ile cehenneme gidecek olan inanmayanları anlatıyor. Ama Kuran'ın bu bölümü özellikle farklı. Çünkü Allah burada inanan ve inanmayanları karşılaştırmak yerine inananları ve münafıkları karşılaştırıyor. Allah bizleri onlardan kılmasın. Yani Allah, inancı olanlar ve inancı olmayanları karşılaştırmak yerine, aslında burada inananlar ile inandığını düşünen ya da inanmış gibi yapan ya da kıyamet gününde inançlarının Allah katında hiçbir değeri olmayan insanları karşılaştırıyor. İşte bunlar münafıklar oluyor. Allah bizleri onlardan kılmasın. Bu yüzden Kuran'ın bu bölümü özellikle önemli çünkü kıyamet gününde sonumuzun o münafıklar gibi olmaması için ne yapmamız gerektiğini bize gösteriyor.

Bu bölümde ne olduğunu özetlemek gerekirse, Allah (azze ve celle) diyor ki; kıyamet gününde Peygamberimiz (sav) inananları görebilecek. Allah'ın elçisi tüm ümmetini görebilecek. *"Mümin erkekler ve mümin kadınlar"*

"O gün onların nûrlarının önlerinden ve sağ yanlarından yetişip yollarını aydınlattığını görürsün."

Bu şu demek oluyor: kalplerimizden, göğsümüzden ve ellerimizden çıkan nûrlarımız olacak. Bu neden önemli peki? İmanımız samimiye ve inancımız güçlüyse, kıyamet gününde onlar nûra dönüşüyor. İnancım beni belli bir şekilde davranmaya yöneltti. Yaptığım o davranışlar, kıyamet gününde elimden çıkacak olan nûra dönüşüyor. Yani kıyamet gününde iki tane meşalemiz olacak. Mahşer günü; karanlık, cennete doğru uzun bir yürüyüş olacak. Ve cennete gidebilmek için nûra ihtiyacınız olacak. Bazı insanların nûrları çok güçlü olacak. O kadar güçlü olacak ki Peygamberimiz (sav) o nûrun, bir şehirden diğer bir şehre gidebilecek kadar güçlü olduğunu söylüyor. O kadar büyük bir nûr yani. Diğer insanların nûrları ise daha zayıf olacak. Yine de nûrları var ama çok zayıf. Öyle ki atacakları bir sonraki adımı zor görebilecekler. Yani farklı kapasitelerde nûra

sahip olan insanlar olacak. Ve şimdi bu insanlar cennete doğru yola koyuluyorlar. Ve Allah onları tebrik ediyor çünkü hiç nûru olmayan ve cennete gitmek için hiç şansları olmayan insanların yanında, onların en azından az da olsa nûrları var. Diğerleri cennete gidecek yolu hiçbir şekilde göremiyorlar.

Ve Allah diyor ki: *"Bugün size müjde var; altlarından ırmaklar akan cennetlerde ebedi kalacaksınız."* Ama daha sonra Allah bir sonraki ayette, mahşer gününde uyanıp hiç nûrları olmadığını ve karanlıkların içinde kalmış olan bir grup insandan bahsediyor. O gruptakiler, kendilerinden uzaktaki diğer insanları görüyorlar. Bu sahneyi kafanızda canlandırabilirsiniz. Simsiyah bir karanlığın içindesin ve uzakta ellerinde meşaleler olan insanları görüyorsun. O insanların kendilerini bile görmüyorsun. Sadece ışıkların titreşimlerini görüyorsun. Ve birden onlara yetişmen gerektiğini fark ediyorsun çünkü o ışıklar gittikçe azalıyor. Yani bu münafıklar mahşer gününde bu karanlık ortamda kalkıyorlar ve koşup inananlara yetişmeye çalışıyorlar. Çünkü kendilerine ait nûrları yok. Kıyamet gününde uyanıyorlar ve şok oluyorlar çünkü onlara yardımcı olabilecek hiçbir şeyleri yok.

"O gün münafık erkekler ve münafık kadınlar iman edenlere şöyle diyecekler: "Bizi bekleyin de yetişip nûrunuzdan bir parça alalım."

اقتباس şu demek: hani eski zamanlarda üst kısımları yanan meşaleler olurdu da, sen de kendi meşaleni o yanan meşalelere dokundurarak yakardın ya. İşte bu insanlar aynı bunun gibi inananların nûrlarından bir parça alabileceklerini ve onların nûrlarından bir şey eksilmeyeceğini düşünüyorlar. İnananlardan, beklmelerini ve kendilerine yardım etmelerini istiyorlar. Daha sonra bir ses duyulur: *"Geriye dönün."* *"Başka nûr bulun, biz yardım etmeyeceğiz."* Mahşer günü öyle bir gün ki anne kendi çocuğunu düşünmeyecek. Baba oğlunu, abi kardeşini düşünmeyecek. (BAKARA 166) *"Aralarındaki tüm bağlar kopacaktır."*

Yani kim kimin umrunda olacak ki? İnananlar diyor ki: **"Ben bir an önce cennetime gitmek istiyorum. Kendi işine bak. Senin için geri bile dönmüyorum. Geri git ve kendine başka nûr bul."** Ve buradaki geriye dönme düşüncesi aynı zamanda iğneleme. Bu dünyaya geri dönün demek de isteniyor. Çünkü mahşer gününde kendi nûrunla gelmezsen, o nûru orada kazanamazsın. O nûru kazanmanın tek yolu bu dünyadaydı. Ama bu insanlar hâla yetişmeye çalışıyorlar çünkü inananları duymak istemiyorlar. Hâla

yetişmeye çalışıyorlar ve onlar inananlara yaklaştıkça... *"Ve hemen aralarına kapısı da olan bir duvar çekilir."* O kapı hakkında da inşallah başka bir zaman konuşuruz. Allah diyor ki, bu iki grubun aralarına kocaman bir duvar çekilir. Yani inananlara yetişmeye çalışacaklarsa bile artık çalışamayacaklar.

Duvar çekildikten sonra Allah diyor ki: *"Duvarın iç tarafında rahmet"* *"Kendilerine bakan dış tarafında ise azap vardır."* Yani karanlık içinde kaldıkları gibi şimdi önlerinde bir duvar var ve gidecek hiçbir yerleri yok. Geriye dönüp baktıklarında ise kendilerine doğru azap yaklaşıyor. Ezilmek üzereler. Bu münafıklar, Allah bizleri onlardan kılmasın, çaresiz kalıyorlar. Ve sesleniyorlar: *"Biz sizinle beraber değil miydik?"* Duvarın diğer yanındaki insanlardan yardım istiyorlar. Görünüşe göre kapı sadece öbür taraftan açılabilir. Diyorlar ki: "Hadi ama açın kapıyı, biz eskiden sizinleydik." Böyle çaresiz bir şekilde sesleniyorlar. Daha da ilerlemeden burada bir duralım.

Burası aslında bugünkü hutbe için bu ayetleri seçmemin asıl nedeni. Bu kelimeler: *"Sizinle beraber değil miydik?"* Bu demek oluyor ki; duvarın yanlış tarafında bulunan, çaresiz bir durumda olan ve kendilerine ait nûrları olmayan bu insanlar aslında gerçekten inanan insanlardan olduklarını sanmışlardı. Bu konuda kendilerine çok güveniyorlardı. Öyle ki, bunu mahşer gününde bile söylüyorlar. **"Biz sizlerdendik. Sizinle namaz kıldık, iş yaptık, sizinle arkadaşlık, ailelerinizdendik, kuzenlerinizdendik. Aynı üniversiteye gittik. Hepimiz aynıyız. Niye bugün böyle ayrıldık? Neden bugün böyle bir ayırım oluyor?"**

Duvarın diğer tarafından bu sefer, kendilerini güvende hissettikleri için cevap geliyor. Duvar çekildikten sonra bu münafıklar aşırı derecede korkuyorlar ama aynı zamanda duvarın öbür tarafındakiler de kendilerini güvende hissediyorlar. Bu yüzden artık acele etmiyorlar çünkü artık tamamen güvendeler. O yüzden bu sefer zaman ayırıp münafıklara neden onlarla olmadıklarını açıklıyorlar. Cennete gidecek insanların söyledikleri ilk şey gidip kendilerine nûr bulmalarıydı. *"Arkanızı dönün de, nûr arayın."* Görünen o ki bu münafıkların kendilerine ait nûrları yok ve şoktalar. O yüzden diyorlar ki: "Biz eskiden sizlerle beraberdik. Bizim de sizin gibi nûrumuz olmalıydı" Ve şimdi cennet ehlinde olan insanlar; eskiden nûrları, inançları olan bu insanların nasıl onu kaybettiklerinden bahsedecekler. Nasıl mahşer gününde iflas etmiş bir şekilde bulunduklarından bahsedecekler. Bu ayet birinin imanını nasıl kaybedeceğini gösterdiği için çok derin anlamlara sahip. Birisi nasıl bu dünyada sahip

olabileceği en değerli hazine olan inancını boşa harcıyıp onu kaybedebilir? Bir gecede olmuyor bu. Aniden imanını kaybetmiyorsun. Bu bir süreç. Ve o süreç bu ebedi sözlerde belirtilmiş. *"Tabii ki bizimle beraberdir. Ama kendinizi..."* ilk önce kabataslak bir çevirisini yapacağım, daha sonra açıklayacağım. İlk olarak sizler kendinizi fitneye düşürdünüz.

فَتْن Arapça'da aslında bir şeyi test etmek manasında kullanılıyor. فتن aynı zamanda altının saflığını test etme anlamında da kullanılıyor. Altını eritiyorlar ve saf olmayan kısımları ayrılıyor. Altın kolay bir testten geçmiyor. Zahmetli ve yakıcı bir testten geçiyor. Bu kelimelerin kullanılmasında birçok ders gizli. Ama bu hutbe için ben sadece bir tanesini sizinle paylaşacağım. **"Kendinizi hep inancınızın denendiği durumlara soktunuz."** Lütfen burada ne kastedildiğini anlamaya çalışın. Senin için kötü olduğunu bildiğin ortamlarda bulundun. Ama içinden dedin ki: "Hayır, ben idare edebilirim. Sorun yok, sorun yok." Kendini hep kötü şeyler yapan, kötü şeyler söyleyen, kötü şeylere bakan, kötü yerlere giden arkadaşlarla çevirdin. Ama içinden dedin ki: "Ben onlar gibi değilim, sadece onlara yardım etmeye çalışıyorum." Ve böylece öyle ortamlara gitmeye devam ettin. Öyle durumlarda, yerlerde, topluluklarda bulunmaya devam ettin. Senin üstünde bir etkisi olmayacağını zannederek öyle ortamlarda bulunmaya devam ettin. Senden başka herkesi etkileyeceğini ama seni etkilemeyeceğini düşündün.

Biliyorsunuz, bu insanlar öyle bir anda inanmayan kişiler olmadılar. Aslında kötü arkadaşları onları etkiledi. Kendilerini şüpheli durumların içine soktular. Ve üzerlerinde hiçbir etkisi olmayacağını sandılar. Size saçma bir örnek vereceğim ama konuyu anlamanıza yardımcı olacak. Eğer insanlar evde çok yemek pişirirlerse, özellikle de hamarat bir ev hanımıysanız, evde çok yemek yaparsınız. Ve ev yemek kokar. Ama orada yaşadığınız için o kokuyu siz hissetmezsiniz. Ama birisi dışarıdan içeri girdiği zaman, özellikle de bir Arap, evinize girerse sanki kirlenmiş bir bölgedeymiş gibi hissedecektir. Baya bir etkileniyorlar yani. Ama birkaç saat sonra sadece oksijen soluduklarını söylerler. Anlıyor musunuz? İlk sorun, insanların kendilerini kötü bir çevre içine sokmalarıydı. Peki ikinci sorun neydi? İkinci sorun ise bu: *"Ve siz durum beklediniz."* Peki bu ne demek oluyor? Bu şu demek oluyor: Öyle durumların kendin için kötü olduğunu ve değişmen gerektiğini fark ettin. Ama içinden dedin ki: **"Çok yakında değişeceğim inşallah. Değişeceğim. Değişmem**

gerektiğini biliyorum. Bunun kötü olduğunu biliyorum. Sadece bir hafta daha, sonrasında farklı bir insan olacağım. Sadece bu dönem, bu kötü arkadaşlara sahibim. Onları üzemiyorum o yüzden şimdilik onlarla takılmaya devam edeceğim ama bir sonraki dönem tamamen farklı bir program yapacağım ve artık bu insanlarla beraber olmayacağım. Ama en azından bu dönemi bitireyim. Sadece bir ay daha bunu yapıyorum. Sadece bir hafta sonu daha. Bir iki parti daha, bir iki içki daha." Yani kendine hep, biraz daha yapayım, deyip durdun.

Benim en sevdiğim ise şu, insanlar gelip diyorlar ki: "Ramazan gelmek üzere zaten. Sadece 10-11 ay daha. Ramazan bir gelsin, tamamen farklı bir insan olacağım. Hacca gitme planım var. Bir hacca gideyim sonra gör sen beni. Çok farklı biri olacağım. Ama o zamana kadar sadece dua et benim için." Sen bugün, şu anda hayatında bir değişiklik yapmak istemedin ki. Sadece kötü bir çevrede bulunmakla kalmayıp aynı zamanda bir değişiklik yapmaya hazır olmadığını düşündün. Değişmek sana çok zor geldi. Öyle yaşamaya devam etmek istedin. Birazcık daha hayatından zevk almak istedin. İşte bu: تَرَبُّصْتُمْ. Bu arada, burada da bir zan var. Zannettiğin ilk şey, seni etkilemeyeceğiydi. Üzerinde bir etkisi olmayacağını sanmıştın ama etkiliyor. Gerçekten kötü olan bir şey zamanla sana normal geliyor. Hassasiyetin azalıyor. Erteleyip durmanın etkisi ne peki? Aslında sen zannettin ki buna istediğin zaman son verebilirsin. Ne zaman kafana eserse öyle ortamlardan uzaklaşabileceğini sandın. İçinden dedin ki: "Ben bunlara bağımlı değilim. Buna ihtiyacım yok. İstedğim zaman bırakabilirim." Ama işin aslı öyle değil. Ne kadar fazla öyle ortamlarda bulunursan, o kadar bağımlısı oluyorsun. Ve oralardan ayrılmak imkansızmış gibi gelmeye başlıyor. Tamamen batmış, boğulmuş gibi hissediyorsun. Artık öyle ortamların dışında olmak nasıl bir şey onu bile bilemez hale geliyorsun. Ve daha sonra kendine artık çok geç olduğunu söylemeye başlıyorsun. Böyle olunca içine bir suçluluk hissi çöküyor. Diyorsun ki: "Ben baya kötü bir durumdayım. Günah işleyip durdum. Bu kötü ortamda bulunmaya devam ettim. Çok uzun zaman önce tevbe etmeliydim. Ama şimdi benim için çok geç." Kimse kendini kötü, suçlu hissetmek istemez. Sonra şeytan gelip diyor ki: "Neden kendini suçlu hissediyorsun? Suçlu hissetmene gerek yok ki. Seni suçlu hissettiren tek şey bu İslam denen şey. İslam ona haram diyor, buna günah diyor. Onu yapamazsın, şunu diyemezsin, oraya gidemezsin. İslam sana kendini kötü hissettiriyor. Ben senin kendini iyi hissetmeni istiyorum. Hem İslam ne kadar doğru ki zaten?" Ve şimdi, bu erkeğin

ya da bayanın beyninde böyle düşünceler uçuşmaya başlıyor. Diyor ki: "Ben neden İslam'ın dediklerini yapıyorum ki? Bu İslam benim sadece mutsuz olmamı istiyormuş gibi gözüküyor. Ben sadece hayatımı yaşamak istiyorum. Özgür olmak, istediğim ne varsa yapabilmek istiyorum. Arkadaşlarımla istediğim gibi takılabileyim istiyorum. Zaten Kuran'dan da emin değilim pek. Bir tanrı olduğunu nereden biliyoruz ki? Bu hadisler ne oluyor peki? Sahih olduklarını nereden anlıyoruz?"

Bu Zeynep, bu Ali, bu Fatıma, bu Abdullah, bu Kerim; böyle güzel isimlere sahip insanlar şimdi İslam'la ilgili sorular sormaya başlıyorlar. "Bu İslam'dan emin değilim. Bilmiyorum, şüphelerim var. Çok ciddi şüphelerim var." diyorlar. Ve bu insanlar felsefe filan da okumamışlar. Ya da İslam tarihini derinlemesine çalışıp sonrasında şüphe duymaya filan da başlamadılar. Hayır, hayır, hayır! Bu insanlar kötü bir ortamdaydılar. Kendilerini değiştirmediler. İşte süreç bu. Ben bu ayeti tam anlamıyla yaşamış olan yüzlerce insanla konuştum. Bu ayeti yaşadılar. Ve en sonunda şüphe duydukları bir noktaya geliyorlar. Ama bu şüphelerinin mantıksal gerekçeleri yok. Aslında, bir şüphelerini cevapladığında diğerine geçiyorlar. Onu cevapladığında öbürüne geçiyorlar. Öbürünü de cevapladığında bir sonrakine geçiyorlar. Sonra diyorsun ki: "Bekle bir dakika. Ne kadar zamandır böyle şüpheli arkadaşlıkların içerisindeydin?" Sonra gerçekler dökülüyor. Bir sonraki kelimeler şöyle: "**Şüpheyi düştünüz.**" Şüphe duymaya başladın. Şüphe insana ne yapar biliyor musunuz? Seni içinde bulunduğun canını sıkı durumdaki kurtarır. Yani artık kendine diyebilirsin ki: "Zaten tam, gerçek doğru olan bu değil. Onun dediklerini yapmadığım için kötü hissetmemeliyim. Kendimi kötü hissetmemeliyim." Ve bir kere bu şüpheler içinde yer etti mi, o zaman o şüphelerinin arkasına saklanıp, yaşadığın fitne dolu hayatına kılıf uydurmaya devam edebilirsin. Bu noktaya kadar gelersen, iki şey senden alınır. Cennete gitme isteği senden alınır. Allah'ı memnun etme isteği alınır. Koşup cennete varmanı sağlayacak olan o nûra sahip olma isteği alınır. O nûra bu dünyada bile sahip değilsin ki. Ahirette o başarıyı elde etmek isteyen insanlara, Allah bu dünyada da onu veriyor. Ama o istek artık sende yok. Senin şüphelerin var. Ve cehennem korkusu senden alınır. Bu iki şey artık yoktur senin için. Korkuların ve ahiret için olan istek ve umutların yok. Ahiret senin için hiçbir şey artık. Ahiret sana hiçbir şey ifade etmiyor. Biri cennet ve cehennem hakkında konuşsa bile o sana şaka gibi geliyor. Cennet ve cehennemi alırsan bir insandan, Allah'ın müjdesine kavuşma motivasyonunu ya da kıyamet gününde

Allah'ın azabından kaçınma isteğini alırsan; o zaman o insanın elinde sadece bu dünyada olan şeyler kalır. Öyle değil mi? Çünkü bir sonraki hayat için elinde hiçbir şey yok. Yani sadece bu dünyadaki şeylerle ilgileneceksin. Bu para olur, şöhrat olur, boş vakit olur, zevk olur yani maddi şeyler olur. Tek düşündüğün, ilgilendiğin, hakkında bilgi sahibi olmak istediğin şeyler bunlar olur. Bu tarz şeyler ilgini çeker ve bu şeylere ulaşabilmek için emek harcarsın. Çünkü bunların sana mutluluğu getireceğini, gönlünü rahatlatacağını düşünürsün.

Bir sonraki kelimeler ise şunlar: *"Kuruntularınız sizi oyaladı."* Birtakım dünyalık şeylerin sana mutluluğu getireceğiyle ilgili yanlış umutların vardı. Ve onun peşinden koştun. Tüm hayatını ona verdin. Ve ona ulaştığında, umduğunu sana verebileceğini düşündün. Mesela hani bugünlerde insanlar yeni çıkacak olan filmlere, oyunculara ve aletlere takıntılılar değil mi? Yeni Star Wars filmi için olan kuyruk, hac için pasaport kuyruğundan uzun. Neden peki? Çünkü gidip o filmi görmen lazım. Görmezsen hayatının nasıl bir anlamı olabilir? Yayınlandığı gün göremezsen hayatının hiçbir anlamı kalmıyor. O yüzden gidip izlemen lazım. Bu arada, insanlar bunun kendilerine başka hiçbir yerde bulamadıkları bir tatmin duygusu getireceğini umuyorlar. İnsanlar izleyip çıkıyorlar ve diyorlar ki: "Çoook güzeldi." Sonra tekrar sıkılıyorlar. Şimdi ne yapayım diye düşünüyorlar. Belki gidip tekrar görebilirim, diyorlar. Sonra gidip tekrar izliyorlar. Bu sefer diyorlar ki: "İlk izlediğimdeki kadar heyecanlı değildi ama yine de güzeldi." Seni tatmin edecek daha fazla şey arayıp duruyorsun. Çünkü sana tam anlamıyla mutluluk verecek olan Allah'ın vaadi artık orada değil senin için. O istek yok artık sende.

"Allah'ın emri gelene kadar." İşte senin hayatın böyleydi. Bu, inananlara göre imanını kaybetmiş bir kimsenin hayatının özeti. Bu insanlar sadece şüpheli ortamlarda bulunarak başladılar. Devamı çorap söküşü gibi geldi. Sonra bulundukları ortama bağlandılar ve oradan ayrılmayı ertelediler. Daha sonra şüphe duymaya başladılar. Ve oradan da artık uğraştıkları tek şey maddi, dünyevi kazançlar ve istekler oldu.

Daha sonra Allah diyor ki: *"Aldatma ustası sizi aldatmakta başarılı oldu."* İşte bunlar inananların, duvarın diğer tarafındaki münafıklara söyledikleri şeyler. Bu inanılmaz bir sahne. Bu insanlar, duvarın dibinde şok içerisinde neden öbür tarafta olmadıklarını düşünerek duruyorlar. Ve öbür taraftaki inananlar onlara diyor ki: "Hatırlıyor musunuz; şunları, şunları yapmıştınız." Bu Allah'ın bize bir

lütfü. Kıyamet günündeki bu dehşete düşüren sahnenin böyle resmedilmiş olması bize Allah'ın bir lütfü. Çünkü o zaman öğrenmektense şimdi öğrenmeyi tercih ederim ben. Orada şok içinde dikilip "Neden ben bu duvarın yanlış tarafındayım? Neden öbür tarafta değilim? Nasıl olur da benim hiç nûrum olmaz? Nasıl Allah'ın bana verdiği bu şeyi kaybettim?" diye düşünmemeyi tercih ederim. Burada oturan her birinizin, her inananın kalbinde nûr var. Allah onu bize bahşetti. O nûra tutunmak istiyor muyuz yoksa istemiyor muyuz, işte burada sorun var. Yani şu an nerede olduğumuzu belirlememiz gerekiyor. Belki şüpheli ortamlarda yeni yeni bulunmaya başlayan insanlardanızdır. Belki yanlış şeylere bulaşmaya başlamışsınız. Ya da belki bir süredir böyleydik de erteliyorduk. Belki bu olmuştur. Belki de daha da ileri gitmişsiniz ve artık şüphe duymaya başlamışsınız. Belki bu kadar ileri gitmişsiniz. Belki çok daha ileriye gitmişsiniz. Artık sadece oyuncaklar, zevkler ve eğlence için yaşar hâle gelmişsiniz. Belki böyle insanlar olmuşuzdur. Yani hepsinin sonunda, kazandığımız şeylerin hepsi değersiz olacak kıyamet gününde, o nûr hariç. Bu yüzden Kuran'da bu bölüm başladığında Allah (azze ve celle) nûr ile başladı. Ve o nûr kıyamet gününde önemli olan tek şey olacak.

"Allah'a arınmış bir kalp ile gelenler başka." Ki o kalpten çıkan nûr yollarını aydınlatacak. Sahip olduğumuz diğer şeylerin hiçbir önemi yok. Kıyamet gününde Allah'ın huzurunda hiçbir önemi yok. O şeylerle şimdi eğlenebilirsin. Ama kendini kaptırırsan ve o şeyler kalbinde yer edinirse, işte o zaman o nûr için kalbinde hiç yer kalmamış olacak. Kalbinde yer olmayacak. İşte bu yüzden, bu bölümün son kısmı şöyle: *"Bugün artık ne sizden ne de açıkça inkar edenlerden bir fidye kabul edilir."* Artık o kapılardan geçiş yok. Hiçbir ceza ya da ücret karşılığında o kapılardan geçemezsiniz. Ne sizden ne de inkarcılardan bir şey kabul edilir. Bu ayetin korkutucu kısmı burası: O münafıklar artık inanmayanlarla aynı pozisyonlardalar. Yani Allah diyor ki: "İnanmayanlarla aynı pozisyonda oldunuz. Bugün artık ne sizden bir fidye kabul ederim ne de onlardan. Hepinizin yeri ateştir."

"Ne kötü bir gidiş o!" Hepsinin sonunda, bu sahneyi resmettikten sonra Allah sonuçlandırıyor. Ben de bu ayetle bitireceğim. Nasıl nûrumuza sahip çıkmaya devam edebiliriz? Nasıl o çorap söküşü gibi giden durumdan kurtulmayı kendimize hatırlatabiliriz? Artık her ne kadar büyüklükte bir nûrumuz varsa, nasıl onu daha da güçlendirebiliriz?

Allah (azze ve celle) kendisi diyor ki: *"İman edenlerin Allah'ı ve inen gerçeği anmaktan dolayı kalplerinin heyecanla ürperme zamanı gelmedi mi?"* Allah'ı gerçekten hatırlamak kalplere hûşu getirecek. Yani kalpleriniz Allah'ı daha çok hatırladıkça, çünkü Allah'ın kendisi.. *"Allah göklerin ve yerin Nûr'udur."* Kalbinizde ne kadar Allah'a yer verirsiniz, o kadar nûr olur. Anlıyor musunuz? Yani Allah'ı hatırlayın. Peki Allah'ı nasıl hatırlarsınız? İnen gerçeği hatırlayarak. Vahyi, Kuran'ı. Kuran hakkında düşünün. Allah'ı, Kuran aracılığıyla hatırlayın. Bir ayeti okurken anlamını da okuyun. Size ne demek istediği hakkında düşünün. Allah'ın bahsettiği bu lütfun ne demek istediğini düşünün. Çünkü Allah göklerin ve yerlerin Nûr'u olduğu gibi Kuran da aynı zamanda nûr olarak tanımlanıyor Kuran'ın içerisinde.

(TEGÂBUN-8) *"Allah'a, peygamberine ve indirdiğimiz nûra (Kuran'a) iman edin."* Kuran'ın kendisi nûr olarak tanımlanmış. Kendi yararınız için oturup Kuran ile geçirdiğiniz her vakit, onu okuduğunuz, Allah'ın size ne demek istediğiyle alakalı düşündüğünüz zaman, işte bu, kalbinizi nûr ile dolduracak. Ve bu hayatta o nûrdan daha kıymetli bir hazine yok. Bu yaptıklarımızın karşılığını, o gün etrafımızdaki her şey karanlıkken, göğüslerimizden ve ellerimizden çıkan nûrlar tek ışık kaynağımız olduğu zaman fark edeceğiz. İşte o zaman fark edeceğiz. *"Daha önce kendilerine kitap verilip de, üzerinden uzun zaman geçen, böylece kalpleri katılaştıranlar gibi olmasınlar."* O insanların kitapları vardı ama ona değer vermediler. Allah şunu da diyor olabilir; bir millet Allah'ın kitabına sahip olacak. Bizden önce de kitapları olan kavimler vardı. Tevrat vardı, İncil vardı. İbrahim ve Musa peygamberlere verilen suhuf lar vardı. Yani kitapları vardı ama o insanlar ondan yararlanmadılar. O kitapları kalplerini nûr ile doldurmak için kullanmadılar. Belki de kitaplarını yanlış amaçlar için kullandılar. Belki sadece bazı törensel etkinliklerde okunacak bir şey haline dönüştürdüler. Arada sırada akıllarına geldiğinde okudular. O kitaplar, insanlar için sadece bunları ifade eder hâle geldi. Ya da belki de düğünlerde biraz Kuran dinlettiler de Kuran onlar için bu kadardı işte. Ama Kuran artık kalpleri yumuşatmak için yoktu. Ve bu, kalpleri yumuşatmak ve insanları kıyamet gününde Allah'ın huzurunda durmaya hazırlamak için gönderilen kitaplardan yararlanmayan geçmişteki insanların durumuydu. Şimdi bu bizim sorumluluğumuz. (ARAPÇA 36) Yani kalpleri katılaştı. Kalpler katılaştınca içerisinde nûr için yer kalmıyor. Mahşer gününde öyle bir kalbin size bir yararı olmayacak.

"Onlardan çoğu fasıklardır." Allah (azze ve celle) bu birkaç ayette, inanan bir kimsenin hayatındaki en önemli gerçeklerden birini resmediyor. Sahip olduğumuz imana tutanamayız. Bahşedildiğimiz bu nûr garanti değil. Şimdi o nûra sahipsın diye kendini güvende hissediyorsun. Birisi sana selam verince, bu o kişi Müslüman demek oluyor. Sen de 've alekümesselam ve rahmetullahi ve berakatuhu' diyorsun. Her ikiniz de Müslümansınız. Birbirlerine karşı inanan kimseler gibi duruyorlar. Biz zannediyoruz ki hepimiz iman nûrunu kaplerimizde barındırıyoruz. Ama bu ayetlere göre, bazı insanlar kıyamet gününde şok içinde kalkıp, "Ben de sizlerden olduğumu düşünüyordum." diyecekler. Ama inananlardan olmayacaklar. Yani imanın otomatik, garanti olmadığını anlamalıyız. İmanınız için sizin kişisel olarak uğraşmanız gerekiyor. Benim de kendi imanım için kişisel olarak uğraşmam gerekiyor. Ve mahşer gününde ne benim imanımın size bir yararı olacak ne de sizin imanınızın bana bir yararı olacak. Hepimiz kendimizle, kendi nûrumuzla ilgileniyor olacağız.

"Geriye dönün, başka nûr bulun." Şimdi, birbirimizle yardımlaşabiliriz. Birbirimizin imanını güçlendirebiliriz. Ama o gün, hiçbir yardım yapılmayacak. Allah (azze ve celle) bizleri kalplerindeki nûru muhafaza edebilenlerden kılsın. Allah (azze ve celle) bizleri duvarın yanlısı tarafında olanlardan kılmasın. Ailelerimizi ve sevdiklerimizi nifaktan korusun. Kalplerimizi katılaşmaktan korusun. Ve Allah (azze ve celle) bizleri devamlı olarak Kuran'ı anlamaya çalışanlardan kılsın, kalplerimizi yumuşatsın ve nûr ile doldursun.

AMİN

Nouman Ali Khan

Çeviri: gencmuslumanlar.com

Nouman Ali Khan Derslerini facebook.com/nakturkce sayfasından takip edebilirsiniz.

[Nouman Ali Khan Türkçe Altyazılı Videolar İçin Tıklayın.](#)